

Dernæst skal jeg endnu gøre et Par Bemærkninger angaaende mit Endringsforslag om Bespisningen. Den højtærede Minister indrømmede, at det var en smul Fremtidstante. Det er jo ganske vist kørne Ord om dette Endringsforslag, men disse kørne Ord kunne desværre ikke hjælpe de sulne Børn. Selv om den højtærede Minister vilde tale endnu langt smukkere Ord derom, kunde det ikke gavne Børnene det allermindste. Det forekommer mig, at den højtærede Minister her stiller sig paa et høist mærkværdigt Standpunkt. I Følge den høje Stilling, som den højtærede Minister indtager, staar han som den, der burde værne om Børnene og navnlig værne om de fattige Børn i Samsundet. Jeg kan siqe, ifølge den Embedsstilling, den højtærede Minister indtager, er han den øverste foresatte for alle danske Skolebørn, og han burde navnlig være den, som havde Pligten til at værne om alle fattige Børns Vel; men desuagtet erklærer den højtærede Minister, at han ikke en Gang kan gaa med til at lade foretage Undersøgelser over den Nød, som findes blandt Børnene, ikke en Gang saa vidt tror jeg den højtærede Minister gaar, at vi kunne faa at vide, i hvilken Udstrækning denne Nød findes. Derimod henviser den højtærede Minister til Frivillighedens Vej. Sa, jeg skal indrømme, at der er gjort meget ad Frivillighedens Vej i den Retning, og jeg tænker da navnlig paa Forholdene her i Kjøbenhavn, hvor vi jo have en Forening til Friskolebørns Bespisning, en Forening, som har arbejdet udmærket godt, og som har gjort overordentlig megen Gavn over for Børnene, men trods al Anstrengelse og trods al Ofservillighed fra mangfoldige Sider, er denne Forening ikke i Stand til at magte den Opgave paa en Maade, der blot er nogenlunde tilsvarende til, hvad den har ønsket at paatage sig. Jeg skal i den Henseende tillade mig at oplyse, at denne Forening bospiser Børnene hver anden Dag. Det er kun hver anden Dag og kun i et Par Vintermaaneder; Resten af Aaret er der ikke Tale om Bospisning. Og det, som denne Forening kan tilbyde Friskolebørnene i Kjøbenhavn, indskrænker sig til at bospise Halvdelen af de Børn, som aldrig faa varm Middagsmad. Foreningen bospiser saadan noget som 5 à 6 Børn i en Klasse, men naar man undersøger Forholdene i Friskolerne her, viser det sig, at der er 10—12 Børn i hver Klasse, altsaa heni mod 1/3 af Børnene, som aldrig faar varm Middagsmad. En Lærer faar udleveret 5—6 Billetter, og der er en 10—12 Børn, som ere saa ullykkelig stillede, at de aldrig faa varm Middagsmad. Han maa

da træffe sit Valg, og enhver vil kunne forstaa, at det er overordentlig pinligt at træffe dette Valg, naar der staar saa mange, som kunde trænge til Hjælpen, men han kun kan give Billetter til Halvdelen. Og der er, som saqt, kun Tale om Bospisning hver anden Dag i Løbet af et Par Maaneder. Derfor siger jeg, at det kan være smukt og godt, at der arbejdes ad Frivillighedens Vej, men jeg mener ikke, at Samsundet, altsaa navnlig Staten, har Ret til at styde denne Opgave fra sig og siqe: Vi ville ikke en Gang lade den undersøge; det er os ligeagldigt, hvor stor Nøden er, vi ville ikke have den konstateret; det maa ikke komme frem, hvor stor Udstrækning den har, der maa ikke gøres noget, vi henviser fremdeles denne Sag til Frivillighedens Vej. Det viser sig jo, at man ad Frivillighedens Vej slet ikke kan løse denne Opgave. Jeg kan ikke lade være her at gøre en Sammenligning mellem dette og den Omsorg, som den højtærede Minister paa et andet Omraade viser over for Børns Bospisning. Jeg tænker paa Sorø Akademi. Disse Dreng, der gaa derude, ere ogsaa anbetroede til den højtærede Ministers Omsorg. Hvorledes bliver der da paa Sorø Akademi sørget for disse Børn? Der staar paa Finansloven opført 270 Rd. Nød om Aaret for hver Dreng derude. Endvidere staar der opført til samtlige Dreng 90 fede Gæs og 180 Vnder. Det kan man talde Forsorg. Men her er det jo ikke fattige Børn, det drejer sig om, det er Overklassens Børn, Børn, som komme fra rige og velstillede Hjem. Her mener Staten, at her er det vor Pligt at gribe til, og gribe til paa en saadan Maade, at man undrer sig over, hvordan det er muligt for de stakkels Børn at faa fortæret alt det, som staar opført til dem. Der er saa fra forskellige Sider blevet udtalt Sympati med mit Forslag, men man har paa samme Tid sagt, at paa Skoleloven hører det ikke hjemme. Man synes i det hele taget at være i meget stor Tvivl om, hvor dette Forslag hører hjemme, det gaar husvildt omkring. Nogle mene, det skulde henvises til Fattigloven, der skulde det søres hen, Skoleloven kan det ikke staa paa. Jeg tror, at paa hvilken som helst Lov, dette Forslag bliver stillet, vil man siqe: Det er forkert, det er ikke her, der skal bankes paa, gaa et andet Sted hen med det Forslag, og jeg tror, at disse Anvisninger paa at gaa et andet Sted hen, bruges mest, fordi man helst vil være fri for dette Spørgsmaal. Man frygter for, at det skulde medføre for store Udgifter, og derfor sørger man for at faa det bort, at faa dette Spørgsmaal fra